

HỒI 8

THẠCH THẬT LUYỆN CÔNG

Triển Bạch thất kinh có sức vùng vẫy, nhưng đôi tay của đôi phương như chiếc kềm sắt, mặc cho chàng vùng vẫy, đôi gọng kìm càng lúc càng siết chặt, càng lúc chàng càng thấy người tê tái. Biết vô phương chống cự chàng nhắm mắt để mặc cho đôi phương mang đi đâu thì đi.

Không biết bao lâu sau chàng nghe gió ngưng thổi, tiếp đó là giọng nói:

- Đến nơi rồi!

Triển Bạch mở mắt ra cũng là lúc chàng được đặt xuống đất. Lúc này chàng mới nhận ra người mang mình đi từ nãy đến giờ là Lôi đại thúc, nhìn lại nơi chàng vừa đặt chân xuống là một gian thạch thất, bên trong mặc dù khá tối nhưng qua ánh trăng sao bên ngoài rọi vào cũng đủ để mờ mờ nhận thấy thạch sàng thạch kỷ, tuy bày trí rất đơn giản nhưng không kém phần u nhã. Nhìn lại dáng vẻ của Lôi đại thúc thật không xứng vai nơi này chút nào, không hiểu đây là đâu và tại sao Lôi đại thúc lại mang chàng đến đây.

Lôi đại thúc từ khi đến buồng mây tiếng liền im bật, chừng như đang đắm chìm vào mơ ý nghĩ mông lung, bỏ mặc cho Triển Bạch ngơ ngẩn nhìn quanh.

Bỗng Triển Bạch thấy hai đầu vai đau nhói, thất kinh quay phắt lại đã thấy Lôi đại thúc nhanh như chớp đánh vào ngực chàng một chưởng, chàng cảm thấy toàn thân chàng như có muôn vạn con kiến đang cắn xé. Chàng chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn rồi đổ vật xuống. Trước khi mất hẳn tri giác, chàng còn lơ mơ nhận ra Lôi đại thúc ôm chàng đặt lên thạch sàng, đồng thời phát lên một tràng cười nghe quái dị.

Triển Bạch từ từ mở mắt ra, chỉ thấy một màu tối đen, tựa như chàng chưa mở mắt ra vậy. Triển Bạch thất kinh vội đưa tay dụi dụi mắt. Nhìn trở lại về phía cửa động vẫn một màu tối đen. Không lẽ giờ này vẫn còn là nửa đêm? Nhưng dù đêm tối thế nào thì bầu trời cũng có sao chứ? Chàng bước xuống lần dò từng bước đi ra phía cửa động, tay chàng bỗng chạm phải vách đá lạnh ngắt. Quái lạ, cửa thạch động sao bây giờ lại kín bưng thế này? Chàng sờ soạng về hai phía, thấy hai bên như dính liền với vách động, không một kẽ hở! Tại sao cửa động lại có một tảng đá liền trơn bịt kín? Kỳ lạ hơn là nó như liền một khối với hai bên vách động?

Chàng cất tiếng gọi:

- Lôi đại thúc!

Chỉ nghe tiếng của chính chàng vọng lại, hồi âm dứt hẳn bốn bề im ắng đến lạ kỳ. Thậm chí đến tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy.

Không! Dường như có tiếng động là lạ ở cuối thạch thất. Chàng lần ra sau thạch thất, thì ra đó là tiếng gió luồn qua lỗ thông hơi thổi vào. Quay trở lại giường ngồi xuống, nhưng chàng không sao tập trung được.

Từ nhỏ đến giờ chàng đã nếm trải nhiều khổ ải của cuộc đời, gặp không biết bao nhiêu là con người man trá, bởi vậy nỗi ám ảnh mình bị gia hại, bị cầm tù làm chàng phát điên lên được. Các ý nghĩ cứ đảo lộn trong đầu, rồi gương mặt hiện hậu của mỹ phụ hiện lên, người mà vừa mới đây nhận là cô cô chàng, rồi Lôi đại thúc hình dung cổ quái mà theo lời mỹ phụ thì lại là tri gia của thân phụ. Không lẽ những thứ đó đều là giả dối? Đó chỉ là mưu kế để rồi bắt chàng giam vào thạch lao?

Nhưng chừng nghĩ kỹ lại thì không phải vậy, lúc chàng còn ở trong phòng của Lăng Phong công tử bản thân chàng không cử động được, đối phương muốn làm gì thì làm đâu cần phải nhọc sức như vậy? Hơn nữa mình với Mộ Dung gia không cừu không oán, vả lại Mộ Dung phu nhân lại là người cứu chàng mang về Mộ Dung sơn trang.

Không? Bà ta không có lý do gì để hãm hại chàng.

Nhưng hiện giờ chàng đang bị giam cầm lại là một sự thật không thể chối cãi được. Việc này phải lý giải ra sao đây? Nghĩ đi nghĩ lại, đặt ra không biết bao nhiêu giả thiết nhưng xem ra không có giả thiết nào khả dĩ đứng vững được. Cuối cùng chàng đành đứng dậy đi tới đi lui giải khuây và điều an ủi duy nhất là hiện giờ chàng cảm thấy trong người cực kỳ khỏe khoắn, thể lực chàng dồi dào hơn lúc trước bội phần, điều này làm lòng chàng nhẹ đi đôi chút.

Vừa đi vừa suy nghĩ miên man, bất giác chàng đụng vào chiếc thạch kỷ kê cạnh giường, khiến chàng ngã chúi tới trước. Chàng vội vàng giơ tay chống tới trước, bỗng chàng chạm phải một bọc trong chứa đầy những vật mềm mềm êm êm. Cầm lên giở ra thì nghe hương thơm sực nức, thì ra là bánh bao. Cả một gói lớn đủ để ăn trong mười ngày.

Mùi thơm của bánh bao khiến chàng cảm thấy đói cồn cào, không cần biết bánh bao của ai mang tới, chàng vội lấy ra một cái ăn ngấu nghiến, vừa định lấy cái thứ hai bỗng chàng rụt tay lại. Hiện thời chàng đang ở một nơi chưa biết hung cát thế nào, lương thực cũng nên dùng dè xẻn để phòng bất trắc.

Thế là chàng sờ sang bên cạnh. Tay chàng chạm phải một vò nước cực lớn.

Khom người ngửi thử, thấy nước tỏa một mùi hương nhẹ nhẹ, tựa như trà mà không phải là trà. Rồi chàng nghiêng vò uống luôn mấy hớp, nước vừa vào miệng chàng cảm thấy một mùi thơm dễ chịu đồng thời hơi có vị đắng chát. Nhưng vừa qua khỏi cổ họng lại nghe giòn ngọt. Cả đời chàng chưa từng nghe nói đến chứ đừng nói là được thưởng thức một thức uống như vậy.

Với bọc bánh và vò nước này trong vòng mười, mười lăm ngày chàng không lo bị đói khát. Vậy là tạm ổn phần nào.

Bỗng tay chàng chạm phải vật gì như là là một quyển sách. Chàng mừng rỡ vì ít ra cũng có cái để tiêu thì giờ. Nhưng chàng thất vọng vì chợt nhớ ra ở đây tối đen, xòe tay còn không nhìn thấy ngón nói gì đến đọc sách. Định bỏ xuống nhưng cuối cùng chàng cũng nhặt lên, đưa tay sờ thử.

Bất giác chàng kinh ngạc vì chàng sờ thấy có chữ nổi lên trên mặt giấy. Động lòng hiếu kỳ chàng giở ra bên trong sờ thử thấy ghi chữ chi chít. chàng lần hồi cũng "đọc" được mấy câu. Nhưng thấy từng chữ từng chữ một ý nghĩa thâm ảo, và hình như ghi chép một thứ võ công thượng thừa.

Triển Bạch vốn đam mê võ thuật. nhưng khổ vì chưa gặp được minh sư chỉ giáo.

Giờ bỗng nhiên gặp được kỳ kíp võ công không cần nói cũng thấy được nỗi vui mừng kích động của chàng đến bực nào. Nỗi vui mừng lẫn át lý trí khiến chàng không kịp nghĩ bí kíp là của ai, tại sao lại xuất hiện ở đây? Thế là chàng trở về giường mà đọc từng chữ một. Nhưng ngắt mỗi chữ ý nghĩa thâm ảo phải dừng lại ngẫm nghĩ rất lâu, thêm nữa phải xem xét sự tương quan giữa chữ này với chữ kia để nhận định đến đâu là một câu, đến đâu là một đoạn. Bởi vậy chàng "đọc" rất chậm.

Nhưng bất kể là đọc chậm đến đâu thì cuối cùng chàng cũng đọc xong bí kíp, thậm chí có thể đọc thuộc lòng. Chàng nằm dài xuống giường để dần bớt sự kích động trong lòng. Nhưng tâm trí chàng vẫn không sao thoát khỏi những ghi chép của bí kíp, càng hiểu sâu vào nội dung chàng càng bị kích động đến phát cuồng, bởi chàng nhận ra đây là phép tu luyện nội công thượng thừa.

Chàng ngồi dậy ăn vội một cái bánh, uống mấy ngụm nước rồi bắt đầu ngồi xếp bằng, ngũ tâm hướng thiên, theo phương pháp thổ nạp ghi trong sách, bắt đầu luyện tập.

Cứ tập được một lúc chàng lại nghỉ ngơi, ăn uống rồi lại luyện tập tiếp. Càng về sau thời gian nghỉ ngơi của chàng càng ít đi, bởi càng lĩnh hội được nhiều điều tinh diệu trong võ học chàng càng bị cuốn hút, và cũng bởi luyện tập càng tinh tiến nội lực càng dồi dào, sự mệt mỏi cũng không nhiều như lúc đầu.

Cứ như vậy thời gian lẳng lặng trôi đi, hang thạch thất ngày cũng như đêm cứ tối đen, mà cho dù có ngày có đêm thì điều đó cũng không ảnh hưởng chút nào đến sự tu tập của Triển Bạch, chàng như đắm chìm vào cõi hư ảo, chỉ có nội lực cuồn cuộn trong kinh mạch chàng mới cảm thấy được mà thôi.

Đến khi cái bánh cuối cùng được ăn hết, nước ở trong vò cũng còn lại không bao nhiêu thì cũng là lúc chàng hoàn toàn lĩnh hội được tâm pháp ghi chép trong bí kíp, chỉ còn chờ đã thông được Nhâm, Đốc nhị huyết là thành công viên mãn. Nhưng đến đây chàng không sao thông được hai huyết Nhâm, Đốc. Loay hoay nửa ngày vẫn không sao tiến triển thêm được chút nào.

Đang lúc chàng thu tập niệm chuẩn bị hành công tiếp thì bỗng nghe sau vách động có tiếng lách cách. Chàng vội tung người xuống giường quay lại thủ thế. Bỗng...

Ầm! Ầm!

Đá văng tứ tung, trên vách thạch thất hiện ra một lỗ hổng, ánh sáng cũng theo đó ủa vào.

Triển Bạch nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi lắc đầu le lưỡi không biết vì lẽ gì mà vách đá bỗng dung thủng một lỗ to như vậy.

Chàng chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều đã thấy một bóng người lẹ làng lườn qua lỗ hổng, phi thân vào thạch thất. Chờ khi bóng người dừng lại, chàng mới nhận ra đó là Lôi đại thúc, chỉ nghe lão phát ra một tràng cười vang như sấm động.